

"Όμως τι δράσις προκαλεί
των ἀετών τὸ σήφησιν..
πετὴ κ' ἐγὼ, βρε Φασουλῆ,
πετὴ κ' αὐτὸς κ' ἔκείνος.

"Όλοι πηγαίνουνε ψηλά,
κράτος και κοινωνία,
πετούν και κάμποσα φιλά
μέσ' ἀπὸ Τελωνεῖα.

Πετὴ πετὴ τῶν φαρτυτοῦ, τοῦ σκαίτιγκ—ρίγκ ἢ πλάσις,
πετούν και φατασούληδες και τρέχα νὰ τοὺς πιάσῃς.
Πετὴ πετὴ κ' ὁ μαπούρμπουλας, πετὰει κ' ἡ χελώνα,
πετὴ και κάθε κἀνάθαρος σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.

Πετούν ἀπτήνης νεοσοοί,
μὰ βλέπω νὰ πετᾶς και σὺ,
τὸ ξέστρωτο γαϊδουρί,
κ' ὄρσο φτυσαίς σ' ἡ μούρη.

Συνέντευξις τοῦ Φασουλή μὲ τὸν Χαμὲτ τὸν νεορτιλῆ.

Φ — "Ανοῖξε, τζάνουμ Πατισᾶ, τὰ πικραμένα χεῖλη σου...
πόσα γιὰ σένα σήμερα δὲν λὲν ἐχθροὶ και φίλοι σου.
Καμποσοί λένε πὸς πεινᾶς και παῖλαι Καραῖσκο,
κ' ἄλλοι μᾶς λένε γοήγορο πὸς δάβγης μὲ τὸν δίσκο.

"Όταν ἐξεπῆσις μὴ φορὰ μὲς σ'ὸν ντουσιὰ τὸν κλάνο,
κ' ἂν πρὸ μοροῦ σ' ἐλάτρευαν γιὰ Πατισᾶ Σουλτάνο,
κόσα σοῦ λὲν ἀλλόκοτα... εἰ βγάζου και τζητάνο.
Γιατὶ κ' ὁ τόσος ἐκεσομὸς κ' ἡ τόση καταδίκη;
τζάνουμ, γιατί σ' ἐφέρανε μὲς σ' ἡ Θεσσαλονίκη;

Τζάνουμ γιατί δὲν μοῦ μιλᾶς;
Τζάνουμ γιατί δὲν μοῦ γελᾶς;

"Πές μου τί βάλισμα νὰ βρῶ σ'ὸν ἀρθαστό σοι πόνο;
σ' ἔκαναν πρῶτα τάλιτροῦ,
κ' ἀπὸ χαρέμια Παλατιοῦ
σ' ἡν Ἀλατίνη σ' ἐδύσειαν μ' ἡν γυναικὸς μόνο

Κ' εἶσαν καμποσοί πὸς κ' αἰτᾶς;
εἶναι γιὰ σένα περὶταίς.

Κ' ἐθύμωσαν σ' ἡν Μεδίνα, κ' ἐθύμωσαν σ' ἡν Μέκκα,
κ' εἶναι λόγος σ'ὸν ντουσιὰ
πὸς τῆς γυναίκης τῆς ἐνὶ
δὲν σοῦ τῆς κἀνὸν δέκα.

"Ἄλλοι μᾶς λένε σ' ἡ Γαλλίε πὸς βρήκανε σοφοὺς
κρυμμένους θησαυροὺς,
κοὺ τοὺς ἀπέκτησες και σὺ σ' ἡ κλέη σου τὰ πρῶτα
μὲ τόσους μὸχθους ἀρετῆς και τίμιον ἰδρωτά.

"Ἄλλοι μᾶς λέν πὸς κάποτε τὴν Χαλιμᾶ διαβᾶσις,
κ' ἄλλοι πὸς μὲ τὴν θάλασσα σὰν ποιητῆς ρεμβᾶσις,
και βλέπεις τὸ Καραμπουρνοῦ,
και τότε τρέχεις μὲ τὸν νοῦ
σ'ὸν μακαρίτη πόλεμο, ποὺ κἀναμε μαλί,
και λὲς πὸς νίκησες τοὺς Ροῦμ και γαυριᾶς, Γαζῆ.

"Ἀνασηλόνεις νίκητῆς τὴν κυρωμένη ῥαφή,
πλὴν και σ' ἡ σῆς νίκης τὴν χαρὰ
φωτῆ σοῦ λείει θλιβερά;
ἐσὺ δὲν νίκησες, κἀς Ροῦμ... νικῆθηκαν μονάχοι.

"Ἄλλοι μᾶς λέν πὸς γιὰ σφαγαίς Ἀρμένηδων καυχᾶσαι
και σὰν λειοντάρι σ'ὸ κλουβὶ μονάχος σου βρυχᾶσαι,
και λὲς πὸς φεύγουν οἱ καιροὶ κ' οἱ χρόνοι πὸς πετᾶνε...
μὰ και σ' ἐμένα φαίνεται παραξένο, Σουλτάνε,
πὸς δὲν μπορεῖς σὰν κ' ἄλλοτε λαοὺς νὰ ἐπακτόνης,
και τῆς ἡμέρας σου περὶνῶς
χωρὶς καφρέδες νὰ κερᾶς,
νὰ πνίγγῃς, νὰ σκοτάνης.

"Ἄλλοι μᾶς λένε τί φαγιὰ σοῦφεραν ἐδῶ πέρα
τὴν πρώτη τὴν ἡμέρα,
σοῦπα κ' ἄρνι και παγωτά
και φρούτα και πσοκῶτα,
και τοῦ Γαλλίε τὰ φαγιὰ
ὄθυμήθηρες τὰ πρῶτα.

Τῶν Νεοτούρκων τὰ φαγιὰ σοῦ φάνηκαν φροκάδη,
κ' εἶπες, Καλλίη προσφιλή,
πὸς εἶχεις ὄρεξ πολλή
νὰ φᾶς τὸ μάτι τοῦ Σεφκετ και τοῦ Ριζᾶ τὸ πόδι.

"Ἄλλοι μᾶς λέν πὸς ἀρχισες τὸν βίον σου νὰ γοῦφης,
ἄλλοι μᾶς λέν πὸς φαίνεσαι σὰν λείψανο, σὰν πτώμα,
κ' ἄλλοι μᾶς λέν πὸς ἐπισοῖς τῆς τρέχῃς σου νὰ βιάσῃς
κ' ἐπήρανε γένεμα και μαλλιά τὸ φροσκὸ τὸν χρωμά.

Κ' ἂν φθᾶσον ὡς σ' ἡ πόδη σου, μακαρίτη γαλλιδῆ
δὲν θὰ δεχθῆς ἀπάνω τὸν και μήτε μωροδίε.
Μὴν κουργεθῆς, μὴν δουροθῆς, γιατί Χαμὲτ ποὺ ἔφερεῖς
ἂν δήμιος Νεοτούρκος δὲν εἶναι κ' ὁ μακαρίτης.

Μουσεία λέν πὸς θὰ γενουὺ κ' ἀρρόστων Σαντατόρια
τ' Ἀνάκτορα τὰ μυσκά,
κ' ἂν εἰσερῶς Λατινικά
θᾶλεγες σήμερα και σὺτοι κρᾶνοι μούνη γαλιόρια.

Γιατὶ γαβροῦμ, δὲν μοῦ γελᾶς;
γιατὶ κοῦτοῦμ, δὲν μοῦ μιλᾶς;

Πὸς ἄλλοι περιβάλλεται τὸν ἱερὸν ναῦδοι;
πὸς εἶται κουλουριζέσαι σὰν βόας σφαγετῆ;
θὰ νόμια πὸς ἀκουα μακάρων μελοδία,
ἂν ἡ θελες τοῦλάχιστον νὰ μουλεγεσαιτίο.